

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΣΤΑΤΙΣΤΙΚΗ ΑΡΧΗ

Πειραιάς, 31-12-2014

ΜΕΘΟΔΟΛΟΓΙΚΟ ΣΗΜΕΙΩΜΑ ΓΙΑ ΤΑ ΚΡΙΤΗΡΙΑ ΤΑΞΙΝΟΜΗΣΗΣ ESA 2010

Η κατάρτιση και τακτική επικαιροποίηση του στατιστικού Μητρώου των Φορέων της Γενικής Κυβέρνησης αποτελεί υποχρέωση όλων των κρατών μελών της Ευρωπαϊκής Ένωσης για την ορθή οριοθέτηση του θεσμικού τομέα της Γενικής Κυβέρνησης, όπως ορίζεται από το Ευρωπαϊκό Σύστημα Λογαριασμών – **ESA 2010** (Κανονισμός 549/2013), βάσει συγκεκριμένων κριτηρίων. Ο νέος κανονισμός ESA 2010 τέθηκε σε ισχύ την 1η Σεπτεμβρίου 2014, και ως εκ τούτου το πρώτο μητρώο που βασίζεται στα κριτήρια ταξινόμησης του ESA 2010 είναι το μητρώο με μήνα αναφοράς τον Σεπτέμβριο 2014.

Το Μητρώο Φορέων Γενικής Κυβέρνησης περιλαμβάνει τους φορείς εκείνους οι οποίοι με βάση τα κριτήρια του νέου Κανονισμού της Ε.Ε. 549/2013 (Ευρωπαϊκό Σύστημα Λογαριασμών 2010 – European System of Accounts (ESA 2010)) χαρακτηρίζονται ως φορείς Γενικής Κυβέρνησης.

Τα κριτήρια του Κανονισμού βάσει των οποίων αξιολογείται ένας φορέας ως προς την κατάταξη του στον θεσμικό τομέα της Γενικής Κυβέρνησης είναι τα ακόλουθα:

1. Αυτονομία του φορέα

Βάσει της παραγράφου 2.12 του ESA 2010:

“ Μία θεσμική μονάδα είναι μία οικονομική οντότητα που χαρακτηρίζεται από την αυτονομία της σε θέματα λήψης αποφάσεων κατά την άσκηση της κύριας λειτουργίας της. Μία μονάδα μόνιμος κάτοικος θεωρείται ότι αποτελεί θεσμική μονάδα της οικονομικής επικράτειας στην οποία έχει το κέντρο του κυρίαρχου οικονομικού ενδιαφέροντός της, αν έχει αυτονομία σε θέματα λήψης αποφάσεων και ή τηρεί πλήρη σειρά λογαριασμών ή είναι σε θέση να καταρτίζει πλήρη σειρά λογαριασμών.

Μια οντότητα, προκειμένου να έχει αυτονομία αποφάσεων σε σχέση με την κύρια λειτουργία της, πρέπει να:

α) έχει δικαίωμα να έχει στην κυριότητά της, με πλήρη αυτονομία αγαθά και περιουσιακά στοιχεία· είναι σε θέση να ανταλλάσσει την κυριότητα αγαθών και περιουσιακών στοιχείων σε συναλλαγές με άλλες θεσμικές μονάδες

β) είναι σε θέση να λαμβάνει οικονομικές αποφάσεις και να επιδίδεται σε οικονομικές δραστηριότητες, για τις οποίες είναι άμεσα υπεύθυνη και υπόλογη από νομική άποψη

γ) είναι σε θέση να αναλαμβάνει για δικό της λογαριασμό οικονομικές υποχρεώσεις, άλλες υποχρεώσεις ή περαιτέρω δεσμεύσεις και να συνάπτει συμβάσεις και

δ) είναι σε θέση να καταρτίζει πλήρη σειρά λογαριασμών, που περιλαμβάνουν λογιστικές εγγραφές που καλύπτουν το σύνολο των συναλλαγών που έχει πραγματοποιήσει κατά τη διάρκεια της λογιστικής περιόδου, καθώς και ισολογισμό περιουσιακών στοιχείων και υποχρεώσεων”

Επιπρόσθετα, σύμφωνα με το ESA 2010, παράγραφος 2.13:

- “ Οντότητες οι οποίες, ενώ τηρούν πλήρη σειρά λογαριασμών, δεν έχουν αυτονομία λήψης αποφάσεων, αποτελούν τμήμα των μονάδων που τις ελέγχουν
- Οι οιονεί εταιρείες είναι οντότητες που τηρούν πλήρη σειρά λογαριασμών και δεν έχουν ανεξάρτητη νομική προσωπικότητα. Έχουν οικονομική και χρηματοοικονομική συμπεριφορά διαφορετική από των ιδιοκτητών τους και παρόμοια με εκείνη των εταιρειών. Θεωρείται ότι έχουν αυτονομία λήψης αποφάσεων και λογίζονται ως χωριστές θεσμικές μονάδες ”

Εάν μία οντότητα του δημόσιου τομέα αποτυγχάνει να εκπληρώσει τις παραπάνω συνθήκες, τότε δεν έχει αυτονομία αποφάσεων και ταξινομείται εντός Γενικής Κυβέρνησης. Διαφορετικά, στην περίπτωση ύπαρξης αυτονομίας, πρέπει να εξετασθεί εάν η οντότητα ελέγχεται από το δημόσιο ή όχι και αν είναι παραγωγός εμπορεύσιμου ή μη εμπορεύσιμου προϊόντος.

2. Έλεγχος του δημόσιου τομέα

Για να αποτελεί φορέα Γενικής Κυβέρνησης μία μονάδα πρέπει να ελέγχεται από τον δημόσιο τομέα. Τα κριτήρια βάσει των οποίων εξετάζεται ο δημόσιος έλεγχος περιγράφονται στις παραγράφους 20.309 και 20.310 του ESA 2010:

“ 20.309 Ως έλεγχος μίας μονάδας του δημόσιου τομέα που είναι μόνιμος κάτοικος ορίζεται η ικανότητα καθορισμού της γενικής πολιτικής της εν λόγω μονάδας. Αυτό μπορεί να γίνει μέσω των άμεσων δικαιωμάτων μίας συγκεκριμένης μονάδας του δημόσιου τομέα ή των συλλογικών δικαιωμάτων περισσότερων. Θα πρέπει να λαμβάνονται υπόψη οι ακόλουθοι δείκτες ελέγχου:

α) Δικαιώματα διορισμού, άρνησης διορισμού ή απομάκρυνσης της πλειοψηφίας των στελεχών, των μελών του διοικητικού συμβουλίου κ.λ.π. Τα δικαιώματα διορισμού, απομάκρυνσης, έγκρισης ή άρνησης διορισμού της πλειοψηφίας των μελών του διοικητικού συμβουλίου μιας οντότητας αρκούν για την τεκμηρίωση του ελέγχου. Τα εν λόγω δικαιώματα είναι δυνατόν να κατέχονται άμεσα από μία μονάδα του δημόσιου τομέα ή έμμεσα από μονάδες του δημόσιου τομέα ως συνόλου. Αν η πρώτη σειρά διορισμών ελέγχεται από τον δημόσιο τομέα, αλλά οι επόμενες αντικαταστάσεις δεν υπόκεινται στους εν λόγω ελέγχους, τότε η οντότητα παραμένει στον δημόσιο τομέα μέχρι τη στιγμή κατά την οποία τα περισσότερα διευθυντικά στελέχη δεν διορίζονται με ελεγχόμενους διορισμούς.

β) Δικαιώματα διορισμού, άρνησης διορισμού ή απομάκρυνσης σημαντικών μελών του προσωπικού. Αν ο έλεγχος της γενικής πολιτικής καθορίζεται όντως από μέλη του διοικητικού συμβουλίου που ασκούν σημαντική επιρροή, όπως ο γενικός διευθυντής, ο πρόεδρος και ο οικονομικός διευθυντής, τότε οι εξουσίες διορισμού, άρνησης διορισμού ή απομάκρυνσης των εν λόγω μελών του προσωπικού αποκτούν ακόμη μεγαλύτερη σημασία.

γ) Δικαιώματα διορισμού, άρνησης διορισμού ή απομάκρυνσης της πλειοψηφίας των μελών σημαντικών επιτροπών της οντότητας. Αν βασικά στοιχεία της γενικής πολιτικής, όπως η αμοιβή του ανώτερου προσωπικού και η επιχειρηματική στρατηγική, έχουν ανατεθεί σε υποεπιτροπές, τότε τα δικαιώματα διορισμού, άρνησης διορισμού ή απομάκρυνσης των διευθυντών των εν λόγω υποεπιτροπών αποτελούν καθοριστικό στοιχείο ελέγχου.

δ) Κατοχή της πλειοψηφίας των δικαιωμάτων ψήφου. Αυτό το στοιχείο καθορίζει κανονικά τον έλεγχο όταν οι αποφάσεις λαμβάνονται με βάση την αρχή «μία ψήφος ανά μετοχή». Οι μετοχές δύνανται να κατέχονται άμεσα ή έμμεσα, ενώ όλες οι μετοχές που κατέχονται από μονάδες του δημόσιου τομέα αθροίζονται σε ενιαίο σύνολο. Αν οι αποφάσεις δεν λαμβάνονται βάσει της αρχής «μία ψήφος ανά μετοχή», τότε η κατάσταση θα πρέπει να αναλύεται για να διαπιστωθεί κατά πόσον ο δημόσιος τομέας διαθέτει πλειοψηφική ψήφο.

ε) Δικαιώματα βάσει ειδικών μετοχών και δικαιωμάτων προαίρεσης. Αυτές οι προνομιούχες ή ειδικές μετοχές ήταν άλλοτε συνηθισμένες στις ιδιωτικοποιημένες επιχειρήσεις και συναντώνται ακόμη σε ορισμένες οντότητες ειδικού σκοπού. Σε ορισμένες περιπτώσεις παρέχουν σε οντότητες του δημόσιου τομέα ορισμένα ειδικά δικαιώματα για την προστασία των συμφερόντων τους· αυτά μπορεί να είναι μόνιμα ή χρονικώς περιορισμένα. Η ύπαρξη τέτοιων μετοχών δεν αποτελεί από μόνη της δείκτη ελέγχου, αλλά πρέπει να αναλύεται προσεκτικά, ιδιαίτερα όσον αφορά τις περιστάσεις υπό τις οποίες μπορεί να γίνει επίκληση των εν λόγω εξουσιών. Αν οι εξουσίες επηρεάζουν την τρέχουσα γενική πολιτική της οντότητας, τότε έχουν σημασία όσον αφορά την απόφαση ταξινόμησης. Στις λοιπές περιπτώσεις αποτελούν εφεδρικές εξουσίες που δύνανται να παράσχουν δικαιώματα για τον έλεγχο της γενικής πολιτικής σε περιπτώσεις έκτακτης ανάγκης κ.λ.π., ενώ θεωρούνται ως μη αποφασιστικής σημασίας αν δεν επηρεάζουν την υφιστάμενη πολιτική, έστω και αν, στην περίπτωση που χρησιμοποιηθούν, θα προκαλέσουν συνήθως άμεση αναταξινόμηση. Παρόμοια κατάσταση είναι η ύπαρξη δικαιώματος προαίρεσης για την αγορά μετοχών από οντότητες του δημόσιου τομέα σε ορισμένες περιστάσεις, οπότε απαιτείται εκτίμηση του κατά πόσον οι εξουσίες εφαρμογής του εν λόγω δικαιώματος προαίρεσης επηρεάζουν τη γενική πολιτική της οντότητας.

στ) Δικαιώματα ελέγχου μέσω συμβατικών διατάξεων. Αν όλες οι πωλήσεις μιας οντότητας πραγματοποιούνται προς μία και μόνη οντότητα του δημόσιου τομέα ή προς ένα σύνολο οντοτήτων του δημόσιου τομέα, μπορεί να θεωρηθεί ότι υφίσταται κυριαρχούσα επιρροή η οποία δύνανται να θεωρηθεί ως άσκηση ελέγχου. Η παρουσία άλλων πελατών ή η δυνατότητα ύπαρξης άλλων πελατών αποτελεί δείκτη ότι η οντότητα δεν ελέγχεται από μονάδες του δημόσιου τομέα. Αν η οντότητα στερείται της δυνατότητας συναλλαγών με πελάτες εκτός του δημόσιου τομέα εξαιτίας της επιρροής του τομέα αυτού, τότε αυτό αποτελεί δείκτη άσκησης ελέγχου από τον δημόσιο τομέα.

ζ) Δικαιώματα ελέγχου που προκύπτουν από συμφωνίες/εγκρίσεις δανεισμού. Οι δανειστές συχνά επιβάλλουν ελέγχους ως προϋποθέσεις χορήγησης δανείων. Αν ο δημόσιος τομέας επιβάλλει ελέγχους για τη χορήγηση δανείων ή για να προστατευθεί από την έκθεσή του σε κινδύνους όταν παρέχει εγγύηση, ελέγχους οι οποίοι είναι αυστηρότεροι από εκείνους που κατά κανόνα θα επιβάλλονταν από μια τράπεζα σε μια οντότητα του ιδιωτικού τομέα, τότε πρόκειται για δείκτη άσκησης ελέγχου. Αν μια οντότητα χρειάζεται άδεια από τον δημόσιο τομέα για να δανεισθεί, αυτό αποτελεί ένδειξη ελέγχου.

η) Έλεγχος μέσω υπερβολικών κανονιστικών ρυθμίσεων. Όταν οι κανονιστικές ρυθμίσεις είναι τόσο αυστηρές, ώστε ουσιαστικά να υπαγορεύουν τη γενική πολιτική της επιχείρησης,

αποτελούν μια μορφή ελέγχου. Οι δημόσιες αρχές μπορεί, σε ορισμένες περιπτώσεις, να διαθέτουν ισχυρές ρυθμιστικές εξουσίες, ειδικά σε τομείς όπως τα μονοπώλια και οι ιδιωτικοποιημένες υπηρεσίες κοινής ωφελείας, όπου ενυπάρχει στοιχείο δημόσιας υπηρεσίας. Είναι δυνατόν να υπάρχει ρυθμιστική συμμετοχή σε σημαντικούς τομείς, όπως ο καθορισμός τιμών, χωρίς η οντότητα να εκχωρεί τον έλεγχο της γενικής της πολιτικής. Η επιλογή εισόδου ή λειτουργίας σε ένα περιβάλλον υψηλών κανονιστικών ρυθμίσεων αποτελεί ομοίως δείκτη ότι η οντότητα δεν υπόκειται σε έλεγχο.

θ) Άλλοι δείκτες. Η άσκηση ελέγχου μπορεί επίσης να επιτυγχάνεται μέσω ρυθμιστικών εξουσιών ή δικαιωμάτων που περιέχονται στην πράξη σύστασης μιας οντότητας, λ.χ. για τον περιορισμό των δραστηριοτήτων, στόχων και επιχειρησιακών πτυχών, την έγκριση προϋπολογισμών ή την παρεμπόδιση της οντότητας να μεταβάλει το καταστατικό της, να διαλυθεί, να εγκρίνει μερίσματα ή να περατώσει τη σχέση της με τον δημόσιο τομέα. Μια οντότητα που χρηματοδοτείται ολοκληρωτικά ή σχεδόν ολοκληρωτικά από τον δημόσιο τομέα θεωρείται ότι ελέγχεται αν οι έλεγχοι που ασκούνται στην εν λόγω χρηματοδοτική ροή είναι αρκετά περιοριστικοί ώστε να υπαγορεύουν τη γενική πολιτική στον εν λόγω τομέα.

“ 20.310 Κάθε περίπτωση ταξινόμησης πρέπει να εξετάζεται βάσει των χαρακτηριστικών της και κάποιοι από αυτούς τους δείκτες μπορεί να μην είναι σχετικοί σε μεμονωμένη περίπτωση. Ορισμένοι δείκτες, όπως οι α), γ) και δ) της παραγράφου 20.309, είναι από μόνοι τους επαρκείς για την τεκμηρίωση της άσκησης ελέγχου. Σε άλλες περιπτώσεις, περισσότεροι μεμονωμένοι δείκτες δύνανται από κοινού να υποδηλώνουν την άσκηση ελέγχου.”

Εάν ο φορέας είναι ένα μη κερδοσκοπικό ίδρυμα (ΜΚΙ), τότε ο κανονισμός ESA 2010, παράγραφος 20.15 δίνει μία απλουστευμένη εκδοχή των παραπάνω, δεδομένου ότι ορισμένοι από τους καθοριστικούς παράγοντες δεν είναι εφαρμόσιμοι στα ΜΚΙ:

“ 20.15 Ως έλεγχος ενός ΜΚΙ ορίζεται η ικανότητα καθορισμού της γενικής πολιτικής ή του προγράμματός του. Η δημόσια παρέμβαση με τη μορφή γενικών κανονισμών που ισχύουν σε όλες τις μονάδες που εργάζονται στο πλαίσιο της ίδιας δραστηριότητας δεν είναι κατάλληλη όταν πρόκειται να αποφασισθεί κατά πόσον η γενική κυβέρνηση κατέχει τον έλεγχο μιας μεμονωμένης μονάδας. Για να προσδιορισθεί κατά πόσον ένα ΜΚΙ ελέγχεται από τη γενική κυβέρνηση, θα πρέπει να εξετασθούν οι ακόλουθοι πέντε δείκτες ελέγχου:

- α) διορισμός αρμοδίων·
- β) άλλοι όροι της νομιμοποιητικής πράξης, όπως οι υποχρεώσεις που προβλέπονται στο καταστατικό του ΜΚΙ·
- γ) συμβατικές συμφωνίες·
- δ) ο βαθμός χρηματοδότησης·
- ε) η έκθεση σε επιχειρηματικό κίνδυνο.

Ένας και μόνος δείκτης μπορεί να επαρκεί για να τεκμηριωθεί ο έλεγχος. Ωστόσο, αν ένα ΜΚΙ που χρηματοδοτείται κατά κύριο λόγο από τη γενική κυβέρνηση εξακολουθεί να είναι σε θέση να προσδιορίζει την πολιτική του ή το πρόγραμμά του σε σημαντικό βαθμό, σύμφωνα με τα αναφερόμενα στους λοιπούς δείκτες, τότε δεν θεωρείται ότι ελέγχεται από

τη γενική κυβέρνηση. Στις περισσότερες περιπτώσεις, ορισμένοι δείκτες συλλογικά υποδηλώνουν έλεγχο.”

3. Παραγωγός εμπορεύσιμου/ μη εμπορεύσιμου προϊόντος

Ο Κανονισμός ESA 2010 έχει δύο κριτήρια για την αξιολόγηση ενός φορέα ως παραγωγού εμπορεύσιμου προϊόντος, το ποσοτικό κριτήριο και τα ποιοτικά κριτήρια. Για να είναι παραγωγός εμπορεύσιμου προϊόντος, ένας φορέας πρέπει να ικανοποιεί και τα δύο κριτήρια. Εάν μία μονάδα του δημόσιου τομέα αποτυγχάνει να εκπληρώσει ένα από τα κριτήρια, εντάσσεται στη Γενική Κυβέρνηση.

3.1. Ποσοτικό κριτήριο

Σύμφωνα με το ESA 2010, παράγραφος 1.37, “ μία δραστηριότητα θα πρέπει να θεωρείται δραστηριότητα παραγωγής εμπορεύσιμων προϊόντων όταν τα αντίστοιχα αγαθά και υπηρεσίες αποτελούν αντικείμενο εμπορίας υπό τους ακόλουθους όρους:

- (1) οι πωλητές ενεργούν με σκοπό τη μεγιστοποίηση των κερδών τους σε μακροπρόθεσμη βάση, πωλώντας αγαθά και υπηρεσίες ελεύθερα στην αγορά σε οποιονδήποτε είναι διατεθειμένος να πληρώσει τη ζητούμενη τιμή
- (2) οι αγοραστές ενεργούν με σκοπό τη μεγιστοποίηση του οφέλους τους, δεδομένων των περιορισμένων πόρων τους, αγοράζοντας προϊόντα τα οποία ικανοποιούν καλύτερα τις ανάγκες τους στην προσφερόμενη τιμή· ”

Επίσης σύμφωνα με το ESA 2010, παράγραφος 3.19, “ ελέγχεται η ικανότητα ανάληψης δραστηριότητας παραγωγής εμπορεύσιμου προϊόντος σε οικονομικά σημαντικές τιμές, ιδίως μέσω ενός ποσοτικού κριτηρίου (του κριτηρίου του 50%), χρησιμοποιώντας τον λόγο των πωλήσεων προς το κόστος παραγωγής. Για να είναι παραγωγός εμπορεύσιμου προϊόντος, η μονάδα πρέπει να καλύπτει τουλάχιστον το 50% του κόστους της με τις πωλήσεις της σε μια σταθερή πολυετή περίοδο.”

Κατά κοινώς εφαρμοζόμενη πρακτική, η πολυετής περίοδος σημαίνει τουλάχιστον τρία χρόνια.

“ 3.19 Οικονομικά σημαντικές τιμές είναι οι τιμές που έχουν ουσιαστικό αντίκτυπο στην ποσότητα των προϊόντων που επιθυμούν να προσφέρουν οι παραγωγοί και στην ποσότητα των προϊόντων που επιθυμούν να αγοράσουν οι αγοραστές. Οι τιμές αυτές προκύπτουν όταν ισχύουν και οι δύο ακόλουθοι όροι:

α) ο παραγωγός έχει κίνητρο για να προσαρμόσει την προσφορά, είτε με στόχο να αποκομίσει κέρδος μακροπρόθεσμα είτε, τουλάχιστον, να καλύψει το κόστος κεφαλαίου και το λοιπό κόστος· και

β) οι καταναλωτές είναι ελεύθεροι να αγοράζουν ή να μην αγοράζουν και επιλέγουν με βάση τις τιμές που χρεώνονται.”

Επίσης στην παράγραφο 3.32 αναφέρεται ότι “ σύμφωνα με το ποσοτικό κριτήριο εμπορεύσιμης / μη εμπορεύσιμης παραγωγής, τα προϊόντα που πωλούνται σε οικονομικά σημαντικές τιμές θα πρέπει να καλύπτουν τουλάχιστον το μεγαλύτερο μέρος του κόστους παραγωγής με τις πωλήσεις τους.”

3.2. Ποιοτικό κριτήριο

Η παράγραφος 20.22 του ESA 2010 δίνει οδηγία ότι “ για την ανάλυση της διαφοράς ανάμεσα σε έναν παραγωγό εμπορεύσιμου και σε έναν παραγωγό μη εμπορεύσιμου προϊόντος, σε σχέση με τις αλλαγές των συνθηκών της αγοράς, είναι χρήσιμο να προσδιορισθεί ποιές μονάδες είναι οι καταναλωτές των υπόψη αγαθών και υπηρεσιών και κατά πόσον ο παραγωγός έχει όντως ανταγωνιστές στην αγορά ή είναι ο μόνος προμηθευτής ”

i. Όταν οι περισσότερες πωλήσεις είναι προς τα νοικοκυριά και τις επιχειρήσεις:

Η μονάδα είναι παραγωγός εμπορεύσιμου προϊόντος, εάν οι συνθήκες των σημείων (α) και (β) της ανωτέρω παραγράφου 3.19, ικανοποιούνται. (‘σκοπός είτε να επιτύχει κέρδος σε μακροπρόθεσμη βάση ή τουλάχιστον να καλύψει ... κόστη’ και ‘καταναλωτής ελεύθερος να επιλέξει’ (επίσης στο ESA 2010, 20.23)

ii. Όταν οι πωλήσεις είναι μόνον στην Κυβέρνηση:

- Βοηθητικές μονάδες είναι μέρος της κυβέρνησης. Αυτές οι μονάδες διαθέτουν το σύνολο της παραγωγής τους στους ιδιοκτήτες τους για να χρησιμοποιηθεί ως ενδιάμεση ανάλωση ή ως ακαθάριστος σχηματισμός πάγιου κεφαλαίου (ESA 2010, 20.24)
- Αν ένας δημόσιος παραγωγός πωλεί μόνο σε φορείς της γενικής κυβέρνησης και αποτελεί τον μοναδικό προμηθευτή των υπηρεσιών τους, τεκμαίρεται ότι είναι παραγωγός μη εμπορεύσιμων προϊόντων, εκτός αν ανταγωνίζεται με ιδιώτη παραγωγό (ESA 2010, 20.25)
- Αν ένας δημόσιος παραγωγός είναι ένας μεταξύ περισσότερων προμηθευτών της γενικής κυβέρνησης, θεωρείται ως παραγωγός εμπορεύσιμου προϊόντος αν βρίσκεται σε ανταγωνισμό με άλλους παραγωγούς στην αγορά και αν οι τιμές του πληρούν τα γενικά κριτήρια των οικονομικά σημαντικών τιμών (ESA 2010, 20.26)

iii. Όταν οι πωλήσεις είναι κυρίως αλλά όχι μόνο προς την κυβέρνηση:

- “Αν ένας δημόσιος παραγωγός είναι ο μοναδικός προμηθευτής των υπηρεσιών που παρέχει, τεκμαίρεται ότι είναι παραγωγός εμπορεύσιμου προϊόντος αν οι πωλήσεις του προς μονάδες που δεν ανήκουν στη γενική κυβέρνηση υπερβαίνουν το ήμισυ της συνολικής του παραγωγής ή οι πωλήσεις του προς την κεντρική κυβέρνηση πληρούν την προϋπόθεση περί διαγωνισμού της παραγράφου 20.25” (ESA 2010, 20.27)

- “Αν υπάρχουν περισσότεροι προμηθευτές, ένας δημόσιος παραγωγός θεωρείται παραγωγός εμπορεύσιμου προϊόντος αν ανταγωνίζεται με τους άλλους παραγωγούς μέσω συμμετοχής σε διαγωνισμό για σύμβαση της γενικής κυβέρνησης” (ESA 2010, 20.28)

4. Άλλες Ειδικές Οδηγίες

Αν και τα προαναφερθέντα κριτήρια στις παραγράφους 1-3 παρέχουν γενική καθοδήγηση, υπάρχουν ορισμένες φορές συγκεκριμένες οδηγίες στον Κανονισμό που παρακάμπτουν τη γενική καθοδήγηση.

Οι αλλαγές στα κριτήρια ταξινόμησης μεταξύ του ESA 95 και του ESA 2010 είναι:

Σύμφωνα με το ESA 95, ένας φορέας ταξινομείται στον τομέα της γενικής κυβέρνησης εάν

- α) Δεν είναι ξεχωριστή θεσμική μονάδα από την κυβέρνηση, ή
- β) Είναι ξεχωριστή θεσμική μονάδα που ελέγχεται από την κυβέρνηση, και δεν είναι παραγωγός εμπορεύσιμου προϊόντος

Παραγωγή εμπορεύσιμου προϊόντος (ESA 95 παράγραφοι 3.17 και 3.18) ορίζεται ως η παραγωγή που διατίθεται στην αγορά και πωλείται σε οικονομικά σημαντικές τιμές.

Στο ESA 2010, η ικανότητα ανάληψης εμπορικής δραστηριότητας θα ελεγχθεί ιδιαιτέρως μέσω του συνηθισμένου ποσοτικού κριτηρίου (κριτήριο του 50 %). Ωστόσο, προκειμένου να κριθεί αν ένας παραγωγός που λειτουργεί υπό τον έλεγχο της κυβέρνησης είναι παραγωγός εμπορεύσιμου προϊόντος, θα πρέπει επίσης να ληφθούν υπόψη και κάποια ποιοτικά κριτήρια. Ως εκ τούτου, σε σύγκριση με το ESA 95, το ESA 2010 χρησιμοποιεί συνάμα και τα ποιοτικά χαρακτηριστικά των παραγωγών μη εμπορεύσιμου προϊόντος.

Βάσει του ESA 2010, για να αποφασιστεί κατά πόσον μια θεσμική μονάδα που παράγει υπό τον έλεγχο της κυβέρνησης είναι παραγωγός εμπορεύσιμου προϊόντος, πρέπει να εφαρμοστεί το κριτήριο του 50 %. Εάν η αναλογία των πωλήσεων προς το κόστος παραγωγής είναι πάνω από 50 %, τότε θεωρείται ότι ο φορέας έχει τη δυνατότητα να είναι παραγωγός εμπορεύσιμου προϊόντος,. Ωστόσο, είναι απαραίτητο να γίνει και μια αξιολόγηση των δραστηριοτήτων και των πόρων του με βάση τα παραπάνω αναφερόμενα ποιοτικά κριτήρια.

Κατά την ποσοτική εξέταση για το κατά πόσο ένας φορέας είναι παραγωγός εμπορεύσιμου προϊόντος, το κριτήριο του 50% συγκρίνει τις πωλήσεις με το κόστος παραγωγής. Σε αυτό το κριτήριο, το ESA 2010 συμπεριλαμβάνει στο κόστος παραγωγής και την καθαρή επιβάρυνση τόκων. Αυτός ο παράγοντας δεν συμπεριλαμβάνονταν στη δοκιμασία του 50% κατά ESA 95.